

DOT HAČISON

Deca leta

TREĆI DEO SERIJALA KOLEKCIONAR

Prevod sa engleskog

Milica Kecojević

Beograd

2019.

DERETA

Biblioteka

IN

Urednik izdanja

Aleksandar Šurbatović

Naslov originala

Dot Hutchison

THE SUMMER CHILDREN

Text copyright © 2017 Dot Hutchison

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.

Copyright © ovog izdanja *Dereta*

*Za C. V. Vik
Gledaj nas samo! Uspeli smo!*

Bila jednom jedna devojčica koja se plašila mraka.

Što je bilo glupo, i sama je to znala. Ono što može da ti naudi u mraku postoji i na svetlosti. Samo ga ne vidiš odakle dolazi.

Možda je baš to bilo ono što je mrzela, to slepilo i bespomoćnost.

Uvek bespomoćna.

Ali u mraku sve izgleda gore. Ljudi su uvek iskreniji kad ih niko ne vidi.

Na svetlu bi njena majka samo uzdisala i šmrcala da otera bol, treptanjem pokušavala da odagna suze, ali u mraku su njeni jecaji postajali živi, bežali su iz njene sobe da se sakriju po vetrovitim ćoškovima kuće i jadikovali tako da ih ceo svet čuje. Ponekad bi ih u stopu pratili krici, ali njena mama je čak i u mraku retko kad uspevala da skupi hrabrost za njih.

A njen tata...

Na svetlu, njen otac se uvek kajao, izvinjavajući se njoj i njenoj mami.

Žao mi je, dušo, nisam tako mislio.

Žao mi je, dušo, samo sam malo izgubio živce.

Vidi šta si me naterala da uradim, dušo, izvini.

Žao mi je, dušo, ali to je za tvoje dobro.

Svako štipanje i svaki udarac, svaka ćuška i svaki šamar, svaka psovka i uvreda, uvek mu je bilo žao. Ali žaljenje je bilo samo za svetlost.

U mraku, on je bio Tata, pravi, sasvim onakav kakav jeste.

Znači da ona možda i nije bila tako glupa – nije li mnogo pametnije bojati se realnih stvari? Ako se nečeg plašiš na svetlu, nije li razumno još više ga se plašiti po mraku?

1

Putevi oko D. C-ja su, bez obzira na doba dana, retko kad pusti, ali malo posle ponoći ovog toplog letnjeg četvrtka, I-66 je manje-više pust, naročito nakon Šantilija. Pored mene Šivon zadovoljno blebeće o džez klubu iz kog smo upravo izašle, o pevačici zbog koje smo tamo i otišle, o tome kako je bila fantastična, dok ja samo mumlam i potvrdno klimam glavom kad ona zastane da uzme vazduh. U stvari, džez i nije baš moja omiljena muzika – nekako volim da ima više strukture – ali Šivon ga obožava, a ja sam planirala da ovo veče bude neka vrsta izvinjenja za sve one noći koje sam u poslednje vreme provela na poslu. Majke – moj poslednji udomiteljski par – uvek su mi govorile da veze zahtevaju svestan napor. Tad još nisam shvatala koliki.

Ne može se reći da je moj posao kao stvoren za standardne večernje izlaske, ali ja se trudim. Šivon je takođe FBI agent i teorijski bi trebalo da ima razumevanja za moje iznenadne odlaske, ali ona radi na prevodima u Antiterorističkom, ponedeljak-petak od osam do pola pet, pa nije uvek svesna koliko se moj posao u Odeljenju za zločine protiv

dece razlikuje od njenog. Ima već šest meseci kako smo ni tamo ni vamo, ali mogu bar jedno veče da provedem slušajući muziku koju ne volim ako njoj to pričinjava zadovoljstvo.

Njeno neprekidno brbljanje prebacuje se na posao, a moje klimanje postaje sve odsutnije. Sve vreme razgovaramo o njenom poslu – ne o onome što prevodi, već o kolegama, rokovima i svemu ostalom što neće probuditi pažnju Unutrašnje kontrole, koja uvek budno pazi da negde nešto ne „curi” – ali o mom nikad. Šivon ne želi da sluša o grozotama koje ljudi čine deci ili o užasnim ljudima koji takve stvari rade. Mogu da joj pričam o svojim kolegama iz tima, o šefu naše jedinice i njegovoj porodici, ali ne voli da sluša ni o smicalicama koje pravimo jedni drugima u kancelariji dok nam na radnim stolovima leže gomile fascikli prepunih strahota.

Posle tri godine navikla sam na tu nejednakost u našem odnosu, ali sam je uvek svesna.

– Mercedes!

Od te iznenadne vike ruke mi se stiskaju oko volana a oči preleću preko tmine koja nas okružuje, no suviše sam dobro istrenirana da bih dozvolila da zbog toga skrenemo s puta. – Šta? Šta je bilo?

– Slušaš li me ti uopšte? – pita me sarkastično, normalnim glasom.

Trebalo bi da kažem ne, ali nisam spremna da to priznam. – Tvoji šefovi su neznalice i kreteni koji ne bi primetili razliku između paštunskog i persijskog sve i da im život od toga zavisi i treba da ti se skinu s vrata ili da sami nauče da prevode.

– Ako tako dobro pogađaš, mora biti da se previše žalim na njih.

– Pogrešila sam?

– Nisi, ali to ne znači da si me slušala.
 – Izvini – uzdišem. – Dan je bio dug, a grozno je i što se sutra rano ustaje.

– Zašto moramo da ustanemo rano?

– Ujutru imam onaj seminar.

– A, ono gde ti i Edison treba da budete ti i Edison.

Pa, može i tako da se kaže. A i nije da nije tačno.

Zato što, kad ti partner i vođa tima zatraži određeni izveštaj, navodno nije primereno da mu kažeš da ne gura onu stvar u osinje gnezdo. A sasvim sigurno nije prikladno da ti dotični kao iz topa odgovori – Ne pizdi, *hermana*¹. – A *posebno* je neprimereno kad šef odeljenja baš u tom trenutku prolazi kroz kancelariju i ima priliku da čuje tu razmenu ljubaznosti.

Stvarno nisam sigurna ko se kasnije tome više smejao; Sterlingova, naša mlađa partnerka, koja je sve videla, pa je morala da se sakrije iza pregrade između stolova kako šef ne bi video da se kikoće, ili Vik, naš nekadašnji partner i vođa, a sada šef jedinice, koji je stajao pored šefa odeljenja i lomio se da objasni kako je to čista slučajnost i kako se to inače nikad ne dešava.

Nisam sigurna da li mu je šef odeljenja poverovao ili nije, ali i Edisona i mene su upisali na prvi naredni tromesečni seminar o seksualnom uznemiravanju. Ponovo. Mislim, nismo baš kao agent Anderson, koji tamo duži stolicu i na „ti” je sa svim instruktorima, ali se ipak previše često nalazimo na spisku polaznika.

– Padaju li još opklade da ste vas dvoje u vezi? – pita Šivon.

¹ *Hermana* (šp.) – sestra. (Sve napomene u tekstu su prevodiočeve.)

– Stalno – kikoćem se. – Trenutno ima bar jedna na to kad će nas konačno savladati potisnuta seksualna tenzija.

– Znači, ovih dana treba da očekujem poruku sa izvinjenjem što si ga konačno spopala?

– Nemoj, povратиću.

Smeje se, sklanjajući šnalu iz kose; po ramenima joj se prosipaju neukrotive riđe lokne. – Ako ćeš ustati ranije nego obično, možda je bolje da me večeras odvežeš u Ferfaks?

– Kako ćeš onda sutra na posao kad smo pravo iz kancelarije došle mojim kolima?

– Pa jeste. Ali pitanje ostaje.

– Volela bih da ostaneš – kažem, sklonivši ruku s volana kako bih nežno povukla njen ukovrđžan pramen – ako ti ne smeta da spavaš.

– Volim ja da spavam – odgovara ravnodušno. – Pokušavam to svake noći, ako mogu.

Odgovaram dostojanstveno i zrelo: plazim se. Ona se ponovo smeje i odguruje mi ruku.

Stanujem u mirnom kraju na obodu Manasasa u Virdžiniji, na oko sat vožnje jugozapadno od D.C.-ja, te sišavši sa auto-puta, gotovo da više ne susrećemo druge automobile. Kad smo zašle u Vikov kraj, Šivon se uspravila.

– Jesam li ti ispričala da se Marlin ponudila da mi za rođendan napravi kolač s malinama?

– Bila sam prisutna kad ti je to rekla.

– Kolač s malinama Marlin Hanoverijan – kaže sanjalački. – Venčala bih se s njom samo kad bi ona bila zainteresovana.

– I kad ne bi bila pedeset i kusur godina starija od tebe?

– Te godine su je naučile da pravi najbolje kanole s pistaćima na svetu. Ništa meni ne smeta tih nekoliko decenija.

Skrećem u svoju ulicu; u ovo doba noći većina kuća je u mraku. U komšiluku su mladi zaposleni ljudi koji su kupili svoju prvu kuću, parovi kojima su se deca odselila i penzioneri koji su zamenili svoje velike kuće za manje. Za kuće u našem kraju se pre može reći da su kućice s jednom ili dve sobe, poput usamljenih cvetova na travnjacima pristojne veličine. Ja ne bih uspela da odgajim neku biljku sve i da mi život zavisi od toga – nije mi dozvoljeno ni da pipnem silno rastinje po Šivoninom stanu – stoga moj prvi komšija Džejson, u zamenu za krpljenje odeće i pomoć oko pranja rublja, vodi računa o mom travnjaku i zajedničkoj bašti koja se pruža između naše dve kuće. On je fin stariji čovek, još aktivan i pomalo usamljen od kada mu je žena umrla, tako da nam oboma odgovara ta trampa.

Prilaz za kola se nalazi s leve strane kuće, a na njegovom kraju je prostrano mesto za parkiranje; dok isključujem motor, instinktivno proveravam da li je sve u redu na mojoj zadnjoj verandi s kliznim staklenim vratima. Uz moj posao ide određen nivo paranoje, a kad je dan dobar, kad spasemo neko dete i bezbedno ga vratimo kući, gotovo da uspevam da ubedim sebe kako to nije prevelika cena.

Čini mi se da je sve na svom mestu, pa otvaram vrata automobila. Šivon kupi naše tašne sa zadnjeg sedišta i pre mene se izvlači na krivudavu stazu do prednjeg trema. – Šta misliš, hoće li nam Vik sutra doneti nešto od svoje mame?

– Danas? Verovatno.

– Mmm. Baš mi se jede neko dansko pecivo. Ili, ne! Još bolje, one njene rolnice s krem sirom i šumskim voćem.

– Pa ona se ponudila da te nauči da spremaš pecivo.

– Ali njoj to mnogo bolje ide. – Dok mi se kezi preko ramena, Šivon prolazi kraj senzora pokreta i svetlo na tremu

se pali. – Osim toga, kad bih ja to pokušala, pecivo nikad ne bi stiglo do pečenja, pojela bih ga... Gospode bože!

Bez razmišljanja ispuštam tašnu i grabim pištolj, obavijajući prste oko kočnice okidača. Na jarkom svjetlu trema primjećujem neku senku kako sedi na ljuljašci. Sa oružjem obo-renim ka zemlji, polako zaobilazim Šivon kako bih uspela da malo bolje sagledam trem kroz drvenu ogradu. Oči mi se konačno navikavaju i zamalo da ispustim pištolj.

Madre de Dios, na mojoj verandi sedi neko dete, celo krvavo.

Instinkt mi kaže, *pojuri ka detetu, uzmi ga u naručje i zaštititi ga od sveta, proveri mu povrede*. Obuka kaže, *sačekaj, ispitaј ga, nemoј da poremetiš dokaze koji će pomoći da se pronađe hulja koja mu je ovo učinila*. Ponekad dobar agent deluje potpuno bezdušno i vrlo je teško ubediti samog sebe da to nije tako.

Ali obuka pobeđuje. Obično to tako bude.

– Jesi li povređen? – pitam, i dalje polako koračajući napred. – Jesi li sam?

– Dete diže glavu; lice mu je užasna maska umrljana krvlju, suzama i sasušanim slincima. Šmrkće, ramenca mu se tresu. – Ti si Mercedes?

Zna mi ime. Sedi na mom tremu i zna moje ime. Kako?

– Jesi li povređen? – ponavljam pitanje, dajući sebi vremena da obradim informacije.

Dete me samo gleda ogromnim prestrašenim očima. On je – prilično sam sigurna da je dečak, mada je odavde teško reći – u pižami, u ogromnoj plavoj majici i prugastom pamučnom donjem delu, isprskanom krvlju. Skupio se oko nečega što čvrsto drži u rukama. Kako se približavam, dete se polako uspravlja; još tri stepenika do trema, i sad mogu da

vidim: drži plišanog medu, belog tamo gde krv nije na njegovom krznu ostavila mrlje boje rđe, s nosićem u obliku srca, zgužvanim zlatnim krilima i oreolom.

Gospode bože.

Raspored krvavih mrlja na njegovoj majici uznemirava me više od svega ostalog, budući da su to široke štrafte koje isuviše podsećaju na arterijsku krv. Ne može biti njegova, što je skoro utešno, ali ipak je nečija. Nizak je i sitnih kostiju, što mi ukazuje na to da je verovatno stariji nego što izgleda; rekla bih da mu je deset ili jedanaest godina. Ispod krvi i samrtnog bledila primećujem modrice.

– Kako se zoveš, dušo?

– Roni – mrmlja. – Jesi li ti Mercedes? Ona je rekla da ćeš doći.

– Ona?

– Rekla je, doći će Mercedes i onda ćeš biti bezbedan.

– Ko je ona, Roni?

– Žena-anđeo koja je ubila moje roditelje.

2

Očajnički jecaj me iznenada opominje da je Šivon tik iza mene, Šivon, koja ne želi da sluša o mom poslu i cmizdri svaki put kad gleda reklamne spotove za pomoć gladnoj deci Afrike. – Šivon? Možeš li, molim te, da izvučeš naše telefone?

– Mercedes!

– Molim te! Sva tri telefona? I dodaj mi moj službeni.

Više ga baca nego što mi dodaje, i ja se lomim da ga uhvatim levom rukom. Ne smem da odložim pištolj pre nego što se uverim da je sve čisto, a ne smem ni da prođem oko kuće jer bih tako Šivon i Ronija ostavila nezaštićene. Šivon ne nosi pištolj.

– Hvala ti – izgovaram umirujućim glasom agenta, u nadi da me kasnije neće zviznuti zbog toga. Ona misli da je takvo obraćanje manipulativno; ja bih rekla da je bolje nego da nekog nasmrtno prepadnem. – Možeš li da na mom telefonu zabeležiš Ronijevo ime i budi spremna da zapišeš adresu. Onda zovi 911, daj im naša imena i kaži im da smo agenti FBI-ja.

– Ja sam samo prevodilac.

– Znam, ali moraju da znaju da pripadamo snagama reda. Sačekaj da probam da saznam i ostalo što im je potrebno. – Proučavam Ronija, kome međa samo što ne pukne u rukama. Nije se pomerio sa svog mesta na ljuljašci, a na stepenicama nema krvavih otisaka stopala. Na njegovim bosim nogama ima sasušene krvi, ali nema tragova. – Roni, znaš li svoju adresu? Kako ti se zovu roditelji?

Trebalo mi je nekoliko minuta da saznam njihova imena – Sandra i Danijel Vilkins – i dovoljan deo adrese da se može iskoristiti. Šivon još cvili dok ukucava podatke u moj telefon.

– Zovi policiju.

Klima glavom i brzo se udaljava stazom s jednim telefonom na uvetu dok u drhtavoj ruci drži moj privatni mobilni i s njega čita podatke. Na mestu gde se staza uliva u kolski prilaz nakratko mi se gubi iz vida, ali je potom ponovo vidim na trotoaru, u krugu svetla ulične lampe. Dobro je, mada bih više volela da mi je bliže. Odavde ne mogu da je štitim.

– Roni? Jesi li povređen?

Podiže pogled ka meni, zbunjen, ali ga trenutak kasnije sklanja. O, kako mi je poznat taj govor tela!

– Jel' nešto od te krvi tvoje? – pojašnjavam; postoji bezbroj načina da se dete povredi. Odmahuje glavom. – Anđeo me je naterao da gledam. Rekla je da ću biti bezbedan.

– Jel' to znači da pre toga nisi bio bezbedan? Pre nego što je žena-anđeo došla?

On podiže jedno rame kao da sleže, očiju uprtih u pod.

– Roni, ja moram da se udaljim kako bih pozvala svog partnera s posla, važi? On će mi pomoći da te zbrinem. Stajaću tamo gde možeš da me vidiš, u redu?

– I biću bezbedan?

– Roni, obećavam ti, dok god si ovde, niko ne sme da te pipne ako ti na to ne pristaneš. Niko.

Nisam sigurna da mi veruje, niti da razume – mislim da ga roditelji nisu naučili šta je to pristanak – ali klima glavom. Ponovo se sklupčavši oko mede, posmatra me kroz pramenove kose boje peska kako silazim niz stazu do mesta s kog jasno mogu da vidim i njega i Šivon. S pištoljem i dalje obo-remim ka zemlji, pritiskam 2 i telefon bira Edisonov broj.

Javlja se posle trećeg zvona. – Ne mogu da nas izvučem sa seminara; već sam pokušao.

– Na mom tremu je mali dečak, sav krvav. Anđeo ga je naterao da gleda kako mu ubija roditelje, a onda ga doveo ovamo da me sačeka.

Duga pauza; u pozadini se čuju zvuci koji mi liče na razgovor u TV studiju o nekoj bejzbol utakmici. – U-ha-konačno se oglašava. – Ti baš ne želiš da ideš na taj seminar.

Na vreme sam se ugrizla za usnu kako bih zaustavila smeh. – Šivon zove hitnu.

– Jel' povređen?

– To je komplikovano pitanje.

– Onako kako su naša pitanja obično komplikovana?

– Tako je.

– Biću tu za petnaest minuta.

Veza se prekinula, a kako moja mala crna haljina nema džepove, guram telefon pod bretelu prslučeta odakle mogu da ga izvučem a da ne ispustim pištolj. Vraćam se na trem, sedam na poslednji stepenik. Oslonjena na gelender, naginjem se tako da mogu da vidim i njega i kraj prilaza. – Pomoć stiže, Roni. Možeš li da mi kažeš još nešto o anđelu?

Ponovo vrti glavom i još jače steže među. Ima nešto kod tog medveda, nešto... oh. Njegovo krzno nije isprskano

krvlju. Obrisana je s njegovih ruku, s lica, verovatno su leđa medvedića natopljena, ali on ga nije držao kad su mu roditelji bili napadnuti.

– Roni, da li ti je anđeo dao medu?

Podiže pogled, na delić sekunde se sreće s mojim, potom ponovo gleda u pod; posle nekoliko trenutaka, klima glavom.

¡Me lleva la chingada! Naš tim poklanja medvediće žrtvama ili njihovim drugarima i braći kad moramo da ih ispituemo. To im pruža utehu, nešto za šta mogu da se uhvate, da priviju uz sebe – ili u slučaju jedne dvanaestogodišnjakinje, nešto čime mogu da gađaju Edisona u glavu. Ali dati detetu plišanog medu nakon što ste mu na njegove oči ubili roditelje?

A dečak je rekao „ona”. To je tako jebeno retko, ako je u pravu.

Edison stiže, parkira kraj trotoara nekoliko kuća niže kako bi ostavio mesta za kola hitne pomoći koja bi trebalo ubrzo da stignu. Edison i ja živimo na petnaest minuta vožnje jedno od drugog; telefon mi kaže da je od završetka našeg razgovora prošlo tek nešto više od deset. Neću ni da ga pitam koliko je saobraćajnih propisa prekršio. Još je u farmericama, na nogama patike odvezanih pertli, ali je na pojas zakačio značku i obukao FBI jaknu kako bi povratio autoritet koji njegova majica s natpisom „Nešenelsa” poprilično narušava. Dok prilazi, ruku drži na futrolu pištolja, nakratko se zaustavlja da se javi Šivon. Njih dvoje nisu prijatelji, a rekla bih da nikad neće ni biti, ali se jedno prema drugom ophode dovoljno prijateljski, s obzirom na to da smo Biro i ja jedino što imaju zajedničko.

Stigavši do prilaza, dodiruje slepoočnicu i vrti prstom. Ja vrtim glavom i mašem pištoljem kako bi mogao da vidi da mi je još u rukama. On klima i izvlači svoj pištolj i baterijsku lampu, nastavši iza kuće. Posle nekoliko minuta, ponovo se pojavljuje u mom vidokrugu; vidim ga kako vraća pištolj u futrolu. Protežem se i štiklom kačim kaiš svoje tašne, povlačeći je k sebi kako bih i ja konačno mogla da odložim svoje oružje. Mrzim da držim pištolj u prisustvu dece.

Nismo stigli ni da se pozdravimo, a već su se pojavila ambulantna i policijska kola, praćena neobeleženom limuzinom koja sasvim sigurno takođe pripada policiji, zaustavivši se na ulici. Sirene nisu uključene, ali rotaciona svetla jesu. Neki moji susedi nisu oduševljeni što žive pored FBI agenta; bolje bi bilo da nikog ne probudimo.

Prepoznam ženu u civilnom odelu koja nam se približava. Pre dve godine radile smo zajedno na slučaju nestale dece koju smo zdravu i čitavu pronašli u Merilendu. Koliko god to grozno zvučalo, drago mi je zbog toga, jer će naš susret biti mnogo opušteniji. Detektivka Holms se penje pravo na trem u pratnji jednog neuniformisanog policajca i dva bolničara. Drugi policajac ostaje kraj prilaza da razgovara sa Šivon. – Agentkinjo Ramirez – pozdravlja me Holmsova. – Dugo se nismo videle.

– Si. Detektivko Holms, ovo je stariji specijalni agent Brendon Edison, a ovo je – nastavljam, duboko uzdahnuvši i pokazavši ka ljujašci – Roni Vilkins.

– Jeste li ga pregledali?

– Nismo. Rekao je da nije povređen, pa sam mislila da je bolje da to prepustim vama. Agent Edison je obišao oko kuće; osim toga, kretanja je bilo još samo oko kola, na prilazu i ovde gde ja sedim.

– Agente Edison? Jeste li našli nešto vredno pomena?

Edison odmahuje glavom. – Nema vidljivih tragova krvi, oko prozora i zadnjih vrata nema naznaka o pokušaju upada, na zadnjem tremu nema krvi, zemlje ni krhotina. Niko se nije krio, nema vidljivih otiska stopala.

– Šta vam je on rekao?

– Nisam htela mnogo da ga ispitujem – priznajem, ali joj prenosim sve što sam saznala od dečaka.

Pažljivo me sluša, lupkajući prstima po beležnici koja joj viri iz džepa. – U redu. Nadam se da ovo nećete shvatiti lično...

– Gde da stanemo?

Usne joj se krive u osmeh; klima glavom. – Staza ili prilaz? Na neko vidno mesto, zbog njega, ali ipak na izvesnoj udaljenosti. Možeš li, molim te, da nas upoznaš?

– Naravno.

Edison mi nudi ruku da ustanem i ja se okrećem detetu koje nas posmatra sa ljuľjaške na tremu. – Roni? Ovo je detektivka Holms. Ona će ti postaviti nekoliko pitanja o onome što se desilo večeras. Možeš li da joj odgovoriš?

– Ja... – Gleda negde između mene i detektivke, spuštajući pogled ka pištolju u futrolji koja joj visi na kuku, zatim se stresa i ponovo gleda u pod. – Dobro – šapuće.

Holmsova se mršti. – Možda će mi biti potrebna...

– Samo zovni. – Bockam Edisona u leđa kako bih ga pokrenula, pa se udaljavamo niz stazu sve do ivice kuće. – Još nisam rekla Viku.

– Ja sam ga usput pozvao – kaže, nadlanicom gladeći neobrijanu bradu. – Rekao je da ga obaveštavamo, a da Sterlingovu noćas ostavimo na miru. Reći ćemo joj ujutru.

– Ovo nije FBI-jev slučaj.

– Upravo tako. – Gleda preko mog ramena do kraja kol-skog prilaza. – Šivon nije baš srećna.

– Pravo čudo; bile smo na romantičnom sastanku, a na pragu nas je sačekalo okrvavljeno dete. Kako čovek da ne bude srećan?

– Roni Vilkins. Da li ti ime zvuči poznato?

– Ne, ali sam sto posto sigurna da ga socijalna služba ima u evidenciji. – Gledam kako bolničari i policajac pregledaju Ronija, uzimaju uzorke i skupljaju dokaze. Pauza između svakog postupka: pitaju ga za dozvolu. Dečak deluje kao da ga sve to zbunjuje. Ne to što ga dodiruju, već njihova pitanja. Na nekoliko metara od nas, Holmsova se naslanja na ogradu trema kako ne bi pravila gužvu oko njega i nadvijala se nad njim. Puštaju ga da drži među, samo ga povremeno mole da ga prebaci u drugu ruku, ali ga nikad ne dodiruju. Lepo je to videti.

– Zašto ti?

– Nadam se da ćemo otkriti jer ja stvarno nemam pojma.

– Tehnički, mi nemamo prava da vidimo njegov dosije, ali ću zamoliti Holmsovu kad ga budu zbrinuli. Možda će iskočiti nešto. – Edison se saginje da veže pertle. – Uzgred, moj kauč ti je na raspolaganju.

– O?

Uprkos tome što je ovako kasno, na čelu mu se pojavljuju graške znoja. Postajem svesna kako se i meni haljina neprijatno lepi za leđa. Leto u Virdžiniji. Upućuje mi iskrivljen osmeh i pomera se da veže i drugu pertlu. – Nećeš moći da ostaneš ovde, a ne bih rekao ni da je Šivon raspoložena da te odvuče kod sebe u ovako sitne sate.

– Istina. Hvala ti – uzdišem. – Ako bi jedan od policajaca pošao ispred mene, mogla bih da uđem i kupim čistu odeću i još po nešto, umesto da otvaram putnu torbu.

Dot Hačison
DECA LETA

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Aleksandra Šašović

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-266-8

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2019.

Izdavač / Štampa / Plasman
DERETA doo
Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA
Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-31

ХАЧИСОН, Дот

Deca leta / Dot Hačison ; prevod s engleskog Milica Kecojević. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2019 (Beograd : Dereta). – 342 str. ; 21 cm. – (Biblioteka In) (Serijal Kolekcionar ; Deo 3)

Prevod dela: The Summer Children / Dot Hutchison. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-266-8

COBISS.SR-ID 278444300